

Schilderen en globetrotten

Het kleurrijke leven
van kunstenaress
**Marianne
Naerebout**

Marianne Naerebout (48) houdt van kleur, ook in haar interieur. 'Ik heb me ontzettend ingehouden!' beweert ze, zittend in een paarse fauteuil.

De woonkamer is een aangenaam rijtje van kleuren en materialen. De fauteuils van koeleerhuid geven de ruimte een Zuid-Amerikaans gevoel.

Linkerpagina, met de klok mee: In het huis van Marianne Naerebout werd ooit de film *Schatjes* opgenomen; Objecten van herinnering in de werkkamer; Schoenen van topmerken; Paars en fuchsia overheersen in de woonkamer; De statige voordeur met luifel en kleine ruitjes; Marianne met haar hondje Nika in de keuken; Orchideeën in de werkkamer; Slofjes uit haar tijd in het Midden-Oosten; Zuid-Amerikaanse invloeden in de mozaïeken van de kunstenaress.

Rechterpagina, met de klok mee: Een groot, kleurrijk schilderij van de Nederlandse kunstenaar Albert Niemeijer domineert de ruimte. De kussens op de voorgrond zijn overtrokken met stof uit Gabon; Palet van kleuren in het atelier; Vermaak voor Nika in de achtertuin. Een strakke, moderne keuken die door hout en sprekende kleuren ook warmte uitstraalt; Mariannes liefde voor kleuren blijkt ook uit haar kleding.

Kleuren dringen zich, ingehouden of niet, van alle kanten op. Ze spatten van de schilderijen en kunstvoorwerpen af. Op het aanrecht staan oranje en paarse schalen naast een rode suikerpot van Alessi. Zelfs de koffiekopjes en de servetten zijn felgekleurd. En natuurlijk Marianne Naerebout zelf, die in haar shirt met Indiase print, franjes en spiegeltjes en haar lange, donkere paardenstaart nog het meest wegheeft van een stralende Pocahontas. Pocahontas, zomaar beland in de grauwe Nederlandse polder. Haar schilderijen worden tot haar ergernis in Nederland meestal naar de 'Cobra-hoek' verwezen. In Miami, waar ze veel exposeert, herkennen de kunstminnaars in al die kleurrijke, abstracte vormen juist Zuid-Amerikaanse invloeden. Een associatie die haar, ondanks de Karel Appel aan de keukenmuur, meer bevalt. Hoewel ze er nog nooit is geweest, voelt Marianne zich wel verbonden met de cultuur van de Maya's en de Azteken, de literatuur van Isabel Allende en Gabriel García Márquez – wiens boeken uit de boekenkast puilen – en de kunst van Diego Rivera en zijn vrouw Frida Kahlo. 'Kunst met veel kleuren zou snel vervelen, maar dat is onzin. Kleuren maken juist gelukkig, daar ben ik van overtuigd,' aldus Marianne, comfortabel gezeten in een paarse fauteuil, in de kamer tussen keuken en salon. Ze wijst naar een muurvullend schilderij van de Nederlandse kunstenaar Albert Niemeyer. 'Ik kan hier uren naar kijken en genieten van de intensiteit van die kleuren.'

Chinees antiek, Arabisch theesetje

Behalve kleurrijk is het huis, gebouwd in 1921, ook verrassend licht. Marianne: 'Ik gruwelde eerst bij het idee van een oud huis met luiken en van die kleine raampjes. Dat leek me zo truttig. Toch zijn we gaan kijken. Eerst wilde de makelaar ons door de zijdeur binnenlaten. Maar ik wilde per se door de voordeur. Een eerste indruk is zo belangrijk. Bij het binnenlopen, kneep ik Jan, mijn man, in z'n hand. Het voelde meteen goed. Het straalde warmte uit.' Aan het huis hoefde ook maar weinig te gebeuren. 'Vóór ons woonde er een gezin met vier jonge kinderen. Het stel had het huis al gerenoveerd. Oude trapleuningen waren vervangen en de keuken was gemoderniseerd. Het huis was daardoor al minder rustiek geworden.' Voor de inrichting vond ze veel van haar gading bij Loft Interiors in Den Haag. 'Een heerlijke winkel met veel stoffen, etnische spullen en Chinees antiek. Helemaal mijn smaak.' Het resultaat van de strooptochten bij Loft is een interieur dat leeft, vol spullen die door de jaren heen met liefde bij elkaar zijn gesprokkeld. Marianne: 'Toch hecht ik me niet aan spullen en sleep ik dus ook liever niet te veel met me mee. Ik woon uiteindelijk alleen in m'n eigen vel. Verder kan wat mij betreft alles morgen weg zijn en geef ik daar niets om.' Toch is vooral in de studeerkamer nog veel terug te zien van Marianne's

rijke reisverleden, zoals een Arabisch theesetje, kussens bekleed met stof uit Gabon en foto's uit Oman. 'Kijk,' zegt Marianne, 'dat is Sheikh Zayed. Die heb ik ontmoet, zo'n aardige man.'

Tropenkind

Marianne is geboren in Rotterdam. Vanwege haar vaders werk bij Shell vertrekt het gezin, als Marianne nog maar drie maanden oud is, naar Curaçao waar ze opgroeit. 'Mijn eerste indrukken waren dus al boordevol kleur.' Terug in Nederland volgde ze de PABO en studeerde aan kunstacademie St. Joost te Breda. Eenmaal afgestudeerd wil ze de wijde wereld in. 'Ik stond na een vakantie op het vliegveld in Colombo, Sri Lanka, te turen naar het bord met de vluchten,' vertelt de kunstenaar. 'Als kind speelde ik met m'n ouders een spelletje waarbij je moest raden waar een bepaalde stad lag. Er ging een vlucht naar Muscat en ik vroeg me af waar dat was. De enige associatie die ik had, was met de druivensoort. Op

dat moment belde m'n vader en vertelde me dat de internationale school me een positie als leraar aanbood. In Oman, in de hoofdstad Muscat.' Marianne woont er drie jaar. 'Oman, een sultanaat, kwam zo uit een sprookje van 1001 nacht. Het is alleen al vanwege de klederdracht prachtig.' Ze geeft les op een basisschool, maar heeft dankzij het tropenrooster daarnaast volop tijd om te schilderen; in Oman heeft ze haar eerste exposities. Daarna volgt Damascus, de hoofdstad van Syrië, waar ze aanvankelijk slechts acht maanden zou blijven. Het wordt vijf jaar. 'Door de mengeling van culturen is die stad zo inspirerend. En ik ben gek op de markten daar, die allemaal zijn geordend op ambacht. Als ik een middag niks te doen had, ging ik theedrinken en tapijten bekijken. Dan zag ik het hele palet aan kleuren langskomen.'

men.' Vervolgens woont en werkt Marianne in Kuala Lumpur in Maleisië, in Tirana in Albanië – 'nog voor er een reisboek over was geschreven' – en tot slot in Gabon, West-Afrika.

Lotsbestemming

Terug in Nederland ontmoette Marianne, inmiddels een gevestigd kunstenaar, haar huidige man, Jan Dane. 'Ik was Jan al op m'n vierentwintigste tegengekomen en toen hing er tussen ons al wel iets in de lucht. Maar ik was er nog niet klaar voor, ik moest nog reizen. Vijftien jaar lang heb ik hem niet gezien of gesproken. Toen kwamen we elkaar weer tegen in Nederland en het oude gevoel was er nog steeds. Hij woont al 26 jaar in Florida, dus verdelen we onze tijd tussen ons huis in Florida en ons huis hier.' Een mooi toeval? Nee, volgens Marianne Naerebout is niets toeval. 'Ik geloof erg in het lot. Uiteindelijk valt alles samen, de boeken die je leest, de mensen die je ontmoet. Op een bepaald moment is de ketting geregen en doe je 'm om.' ■

Een verzameling
reisherinneringen,
die Marianne
Naerebout in de loop
der jaren op verschil-
lende continenten
vergaarde.

*‘Mijn eerste indrukken, op Curaçao,
waren al boordevol kleur!’*